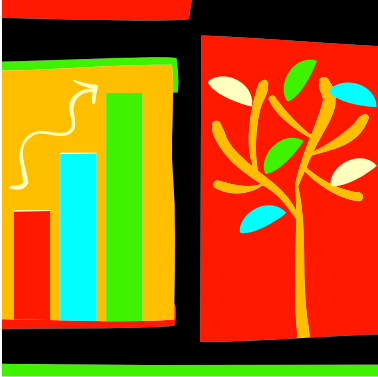

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 1

Bắt đầu từ một nụ hôn

Đám cưới tang tóc.

Đám cưới quý tử của huyện lệnh lão gia chưa gì đã trở thành đại tang.

Tiệc cưới đã chuẩn bị sẵn. Cờ hoa đã căng đầy. Xiêm y lộng lẫy đã đưa tới nhà dâu. Cậu ấm Vĩnh Phúc kết hôn với đại tiểu thư võ đường Lưu gia, tên gọi Đông Tử. Có nghĩa võ đường danh giá nhất huyện sẽ được sát nhập vào nhà quan. Có nghĩa quan huyện khỏi phải e dè Lưu gia kia ngoài mặt là võ đường danh chính ngôn thuận nhưng thực chất trong có bè phái với sơn tặc hay không.

Quan trọng hơn nữa, Lưu Đông Tử là một trong những thiếu nữ xinh đẹp nhất vùng và võ thuật đầy mình. Từ khi cậu ấm Vĩnh Phúc tình cờ gặp được và tình cờ nhận một cái tát của Đông tử, hắn đã quyết định bằng mọi giá phải đem Đông Tử về làm thê tử. Để đưa con gái ngang bướng kia phải hàng ngày mang khăn ấm cho cậu ấm chùi

chân.

Vậy mà, ngay ngày rước dâu, Đông Tử lại chết ngắc. Chết cứng đờ. Thoạt đầu nhà gái giấu giấu diếm diếm, từ năm ngày trước lễ đã kiên quyết không cho gặp mặt. Sau huyện lệnh lão gia làm dữ, Lưu gia mới thú nhận Đông Tử đi bảo tiêu một chuyến hàng sang huyện bên đến sát ngày hôn lễ mới về.

Huyện lệnh lão gia cho rằng cô dâu bỏ trốn nên dùng dùng cho lính truy bắt, cả võ đường Lưu gia bị bao vây trong suốt năm ngày liền. Chỉ chờ có người vùng dậy là lính sẽ giết cả võ đường, viện rằng "phản lại triều đình". Chiêu cũ xì.

Cô dâu bỏ trốn, vậy mà chuyến hàng Đông Tử bảo tiêu thật đã đến nơi an toàn. Người nhận chứng thật Đông Tử đã quay về, còn công nhận Đông Tử nói muốn về sớm, để không lỡ hôn lễ. Vậy mà 5 ngày sau đó, đoàn bảo tiêu vẫn không thấy tăm hơi.

Quân lính cày nát cả những huyện lân cận, vẫn không thấy một manh mối. Như thế Đông Tử cùng 10 bảo tiêu đầu đã bốc hơi vào không trung.

Lưu gia trang thờ sống thờ chết rằng Đông Tử sẽ trở về đúng ngày thành hôn, lại cho người chuẩn bị hôn lễ như không có gì xảy ra. Đúng thật, sáng ngày cưới, đoàn bảo tiêu trở về. Đông Tử cũng trở về.

Đoàn bảo tiêu không nói một lời, ai nấy mặt mày thất sắc, về đến nơi thì lăn ra ói mửa. Đông Tử cũng chẳng giải thích gì chỉ lẳng lặng mặc áo cưới và trang điểm kỹ càng.

Huyện lệnh lão gia và quý tử Vĩnh Phúc thấy thế mới nơi lỏng lệnh bao vây võ đường và lễ kết hôn bắt đầu đúng dự định.

Đến khi chuẩn bị hành lễ, cô dâu Đông Tử bảo chồng mặt xin uống

hóp trà. Uống xong thì mặt mày tái ngắt, lăn đùng ra đất, lay sao cũng không dậy. Khi lang y đến thì mặt Đông Tử đã trắng toát, môi thâm tím, mạch và nhịp thở cũng tắt mất.

"Cô dâu chết rồi!" - lang y phán. "Trúng độc mà chết". Khách mời lẫn chủ hòng hốt vút hết những ấm trà trong tiệc. Nhưng lạ thay không thấy chất độc được bỏ ở đâu.

"Xem ra cô dâu đã bị trúng độc cách đây mấy ngày rồi" - thầy y phán thêm, trấn an mọi người.

Vĩnh Phúc không tin xông lại, tận tay chạm vào xác cứng đờ rồi điên tiết đòi xử tội cả võ đường vì cô dâu tự tử.

Ngay lúc đó, từ trên trần bông tuyết rơi lác đác xuống áo cô dâu.

Bông tuyết đen như than.

Mọi người ngược nhìn lên mới thấy một hắc y nhân bịt mặt ngồi trên thanh gác trần. Đó là một thanh niên cao lớn, gương mặt che kín dưới mặt nạ bằng bạc ngả sang đen. Phần lộ ra chỉ có đôi mắt với ánh nhìn rất lạnh lẽo nhưng có lẽ nếu không che mặt đi, gương mặt có thể rất dễ nhìn. Hắc mặc áo chòang đen, lại dắt nhiều ống kim loại quanh người như một bộ giáp. Tay đeo găng cũng đen, cầm theo một cây gậy kim loại.

Hắc y nhân hờ hững nhìn. Một con bọ cạp lớn ngo ngoay đuôi bò chậm chậm trên vai hắc. Hắc cũng chẳng có vẻ phiền gì về nó. Con vật ngo ngoay bò phủi lớp bụi đen trên áo chòang xuống.

Bụi nước đá.

Bụi tuyết.

Bụi tuyết màu đen.

Hắc y nhân có lẽ đã ngồi quan sát đám cưới ngay từ đầu nhưng không ai hay biết. Hắc không nói gì, cũng chẳng có vẻ muốn gây

hắn. Nhưng diện mạo và trang phục toát lên vẻ kỳ dị, lạnh lẽo và chết chóc.

Đến khi cả đám khách chủ tiệc cười nháo nhào thì con người kỳ dị này thông thả phi thân xuống. Liếc nhìn xác cô dâu Đông Tử lúc này đã bắt đầu cứng đờ, nhếch mép rồi thông thả bước ra cửa.

Nhà Vĩnh Phúc và cả Lưu gia tuốt gương định cản lại nhưng một người trong đoàn bảo tiêu sổng sổng trở về hét lên:

"Dừng! Chết đó!!!"

Cả hai gia tộc mới định thần nhìn kỹ. Tuy người khách bí ẩn này không trang bị gươm đao, nhưng đầu đó trong chiếc áo, có thể thấy lấp lánh ánh bạc của vảy rắn khi những con vật này uốn éo, cựa quậy, và những con nhện đen to lớn thì đóng đưa trong chiếc áo chòang.

Người khách bước ra cửa mà không bị cản trở gì. Cả đám tiệc yên lặng như tờ tránh đường cho hắn bước. Chỉ có tiếng rít của loài rắn trong mỗi bước tiến và có cái gì đó rất lạnh lẽo về con người này. Khi hắn bước đi, toàn thân như bao bọc bởi một lớp khí lạnh và bụi tuyết đen lại thỉnh thoảng rơi lác đác.

Đến khi người lạ đi khuất, bảo tiêu đầu khi nãy mới cất lên lời: "kẻ đó là... là... chính là hắn đi cùng với đám dị nhân trong rừng. Chính hắn giết Đông Tử".

Lúc đó thì lang y chẩn bệnh cho Đông Tử ré lên, buông xác xuống. Đến lúc này, một dấu hoa tuyết màu bầm đen nổi rõ trên cổ Đông Tử.

Dương Kiến Minh, một bậc thầy về võ thuật có mặt trong đám cưới, cũng là sư phụ của huyện lệnh công tử Vĩnh Phúc nhận ra ngay dấu đen đó. - "Ta biết cái dấu này..." Ông hét hoảng.

"Bốn năm về trước cả võ đường Hàn gia ở huyện * hơn hai trăm nhân mạng đã bị đầu độc chết với dấu đen y như vậy. Tên sát thủ nổi tiếng tàn bạo khét tiếng cả thiên hạ chỉ có một người có khả năng dùng loại độc này... Tên đó nhất định là...."

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 2

Tiếp Nối Bằng Một Nụ Hôn

*

Cự Giải Lão gù rất bức chuyện Hóan Diện Nhân chỉ ca thán về việc Đông Tử trúng độc không thể đổi diện mạo cho ả mà không quan tâm đến việc Đông Tử sắp chết. Cự Giải Lão thở dài:

"Con bé rất dễ thương... thật là đáng thương... "

Nhưng quả thật, có muốn cũng không làm được gì vì độc chất từ da thịt Vạn Độc Vương thật sự không có thuốc giải.

"Vậy làm gì với con bé và lũ người trong chuồng ngựa bây giờ?"
Cuối cùng, Hiết Hồ hỏi.

"Người gì trong chuồng ngựa?"

Cả bọn dẫn Vạn Độc Vương vào chuồng ngựa chỉ vào đám 10 Lưu gia tiêu đầu đang nằm la liệt. Nhìn thấy bọn tiêu đầu thương tích đầy mình, Vạn Độc Vương nổi giận. Rõ ràng bọn Hóan Diện Nhân và Hiết Hồ chỉ coi nhà ở như sân chơi, kéo cả đám chiên lợi phẩm đem

về bỏ lẫn lóc đó. Vạn Độc Vương tối đó đặc biệt khó chịu trong người, bị bọn Hóan Diện léo nhéo làm phiền thì bực quá tung cho một chưởng, hất văng Hiết Hồ và Hóan Diện Nhân xa ba thước. Bọn tiêu đầu đã bị thương, lại rơi giữa vòng giao đấu nên đã bị thương càng trầm trọng hơn.

Đến khi cả đám quay lại nhà chính, Đông Tử đã biến mất.

Đông Tử chạm vào người Vạn Độc Vương bị trúng độc cực nặng, lẽ ra đã chết trong vòng vài phút, nhờ viên cầm độc nên còn giữ mạng được vài canh giờ... thế mà lại tự mình bỏ đi đâu mất.

"Đi tìm con bé về đi"

"Nụ hôn đầu đời đó!"

"Không phải hôn!"

Cả bọn lại tiếp tục cãi vã. Có lẽ lâu rồi bọn dị nhân này mới thấy chuyện li kỳ như vậy.

Trong lúc đó, Đông Tử đã cố gượng được đến khe suối. Đám cưới trong 4 ngày tới. Nếu cả Đông Tử lẫn 10 bảo tiêu đầu không về trong ngày cưới, Vĩnh Phúc huyện lệnh lão gia sẽ được dịp cày nát cả võ đường. Đông Tử vốn muốn chạy trốn đám cưới này, nhưng đến lúc trúng độc gần chết lại muốn quay về nhà.

Đông Tử gượng dậy băng rừng về, ngược khe suối không lâu, Đông Tử thoáng thấy ánh lửa. Đến khi lại gần, mới hay không phải người dân vượt rừng mà là một nhóm sơn tặc.

Bọn sơn tặc đang hành hung một lão bà bà. Đông Tử bình thường, so với bọn sơn tặc, chắc không biết ai hơn thua, nhưng khi trúng độc rồi đứng không vững, nói gì đến cầm kiếm. Nhưng khi thấy bọn sơn tặc giật túi đồ rồi đá bà lão một phát, Đông Tử không cầm được, lấy hết sức vung kiếm hét lớn:

“Bọn giặc kia, khôn hồn thì trả túi hàng lại cho bà bà!”

Lão bà bà thấy Đông Tử, hý hửng ra mặt: “Chính là nó!!!! Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!” Bà ta kêu lên.

Bọn sơn tặc thấy giữa rừng tự nhiên xuất hiện cô gái trẻ xinh đẹp thì mừng quýnh, hú lên thích thú và lăm lăm tiến lại.

Đông Tử ghì chặt kiếm, định sẽ chiến đấu đến cùng.

Nhưng đánh đấm là dư thừa vì ngay lúc đó, Vạn Độc Vương lù lù xuất hiện ngay sau lưng.

Vạn Độc Vương lần này chẳng thêm đeo mặt nạ. Mặt mày cau có, mệt mỏi. Thấy bọn sơn tặc càng bức bối ra mặt. Ánh mắt bình thường chỉ lạnh lẽo giờ ánh lên sát khí "Con bé với bà già đi với ta!"

Bọn sơn tặc rú lên cười. Có lẽ bình thường, danh tiếng Vạn Độc Vương thường gắn liền với người áo đen đeo mặt nạ, bộ dạng hắc ám, chứ chưa nghe Vạn Độc Vương là anh chàng trẻ tuổi, gương mặt điển trai cau có, nói chuyện cộc lốc bao giờ. Vả lại, thập bát dị nhân vốn không cư trú ở khu vực này, nên vô danh tiểu tốt như đám sơn tặc này quả không biết danh.

Bọn sơn tặc vùng vado định dấn cho hấn một mẻ thì từ đâu rần rết bò đầy đất. Từ bóng Vạn Độc Vương nghiêng dài trên nền cỏ, rần bắt đầu trườn ra rít phì phò. Lại thêm bụi tuyết đen từ đâu dâng ngập vùng khiến chúng trước sự lạ hốt hoảng bỏ gái chạy lấy người.

Cả bọn chạy hết rồi Vạn Độc Vương mới cau có nhìn bà già:

“Chiêm Tinh Dị Thánh mà không đoán được sẽ có sơn tặc à?”

Lão bà bà cười khà khà, cuối xuống nhặt túi xách lúc nãy bị giật mất. Lúc này Đông Tử mới để ý trong túi đầy ngọc các loại.

Bà già trông bình thản lạ, không giống người cô thế vừa bị hành hung. Bà mặc áo chòang dài màu sắc sặc sỡ và đeo đầy những

tràng đá.

Bà liếc Vạn Độc Vương chỉ phán một câu

"ngươi lo mà cẩn thận tai nạn về cung tên đó!"

Quay sang Đông Tử, bà tỏ ra đặc biệt quan tâm

"Tiểu nha đầu này... trông dung mạo cũng dễ thương, hơi tầm thường so với ta hy vọng nhưng không sao..."

Bà đặt tay lên vai Đông Tử mà nhẹ nhàng nói:

"đêm nay, ngươi làm gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, chỉ một quyết định của ngươi thôi mà sau này cả võ lâm sẽ náo loạn đấy!"

Đông Tử không hiểu lão bà bà nói gì. Đông Tử chỉ là con bé võ đường tầm thường, không phải người giang hồ, lại đang trúng độc sắp chết, quyết định gì mà náo loạn nổi võ lâm đây?

Lão bà bà không giải thích, chỉ nở nụ cười bí hiểm rồi leo lên ngựa gài đó phóng đi mất, tung bụi mù mịt vào Vạn Độc Vương.

"Bà già cổ quái chỉ toàn nói nhảm!" Vạn Độc Vương phủi tay

Nhưng Chiêm Tinh Dị Thánh, nếu đúng như Vạn Độc Vương gọi lão bà bà, 1 trong 18 dị nhân, tuy không có võ công nhưng là người có khả năng tiên đoán tương lai, quá khứ như thần.

Vậy càng ngạc nhiên vì bà ta cố công đến đây chỉ để nhìn mặt Đông Tử.

"Náo loạn võ lâm" cái gì chứ.

Bà già đi rồi, chỉ còn mình Đông Tử và Vạn Độc Vương đứng nhìn nhau trên trời.

"Thuốc cầm độc lúc nãy... chỉ giữ mạng cô đến bình minh thôi!"

"Xin làm ơn cho tôi thuốc giải"

"Không có thuốc giải cho loại độc này"

"Vậy anh tìm tôi làm gì?"

"Lão gù muốn cô đem 10 gã dỏm đời kia về đi"

"Hãy thả họ ra, họ sẽ tự về"

Đông Tử không hiểu Vạn Độc Vương thật sự muốn gì, nhưng cô kiên quyết quay về võ đường. Đông Tử kể lại đầu đuôi hoàn cảnh, dù sắp chết, cô muốn quay về võ đường để mọi người biết cô không chạy trốn, để không liên lụy người trong võ đường.

Vạn Độc Vương không trả lời. Đông Tử quay đầu lại phát hiện Vạn Độc Vương đã ngã ra đất bất tỉnh từ lúc nào.

Tình thế rất éo le. Vạn Độc Vương mà ngay cả bọn dị nhân còn dè chừng lại tự nhiên bất tỉnh. Đông Tử chỉ còn vài canh giờ để sống lại phải lựa chọn giữa đi tiếp hay quay lại xem Vạn Độc Vương thế nào.

Chưa hết, Vạn Độc Vương toàn thân có nhiều rấn, nhện độc, tiến lại gần hẳn đã là một chuyện khó khăn.

Ấy thế mà Đông Tử quyết định ở lại, không đi tiếp. Sau khi dùng que cây vút hết đám rấn nhện và xua đám tuyết đen xung quanh Vạn Độc Vương đi, Đông Tử mới phát hiện hẳn bị thương rất nặng.

Một vết tên bắn ghim rất sâu và đầu tên vẫn còn trong lưng có vẻ đã lâu đang nhiễm trùng trầm trọng. Lão bà Chiêm Tinh Dị Thánh quả tương đoán y như thần.

Chưa hết, trên người Vạn Độc Vương chi chít thẹo, lại còn có vết dao đâm trước ngực và vết móng tay cào bong cả thịt ở trên vai. Hai vết này có vẻ mới hơn và không xuyên thấu áo.

"À, bị tập kích khi đang ở trần." Đông Tử thầm nghĩ.

Đến đây cô mới hiểu ra, Vạn Độc Vương toàn thân là chất độc, cả da thịt là chất độc, không ai chạm được nên nếu bị thương cũng không có ai trị thương. Chỉ có mình Đông Tử lúc này, chạm được

vào hấn... bởi lẽ cô đã bị trúng độc nên có trúng thêm vài liều cũng chẳng thay đổi gì.

Nhưng lạ nhất ở chỗ, con người võ công cao siêu và chất độc đầy mình kia, lại bị thương te tua và nhất là có vết móng tay cào ở cự ly gần đến vậy.

"Bị cào trong khi đang ở trần" Đông Tử tưởng tượng. "không biết do làm cái trò gì với ai đây..."

Sau khi tìm hiểu, Đông Tử lột trần Vạn Độc Vương ra, mở hết đồng chai lọ hấn mang trong người, đủ màu sắc, đủ mùi vị, đủ loại độc, đủ loại giải nhưng vẫn không tìm thấy thuốc giải mà cô cần. Máu Vạn Độc Vương lại chảy lai láng, Đông Tử không có lựa chọn nào khác ngoại trừ việc xé vấy áo băng vết thương cho Vạn Độc Vương.

Khi lau sạch máu mới phát hiện trên lưng Vạn Độc Vương có vết xăm lớn hình nhện đen. Vạn Độc Vương bình thường có hạt tuyết bay xung quanh thể nhưng chạm vào cơ thể lại ấm áp lạ thường, và có mùi thảo dược thơm nồng.

"Một người cả cơ thể đều là độc dược, xem ra lợi hại nhưng nếu bị thương thì chẳng biết làm sao. Thật đáng thương" Đông Tử trầm nghĩ, lau máu dính đầy tay.

Cách đó không xa, Chiêm Tinh Dị Thánh ghiền cương. Bà ta nhìn lên trời cao quan sát sự chuyển dịch của ngôi sao lúc đó mà thở dài rằng.

"Con bé đã quyết định giúp tên Vạn Độc Vương... Giang hồ từ đây mà dậy sóng"

Trời sáng dần, khi Vạn Độc Vương tỉnh dậy đã thấy người băng bó vài hoa (xé từ vấy của Đông Tử). Vạn Độc Vương thở phào, rất may, Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân không có tại đó, chứ nếu để bọn nó

thấy Vạn Độc Vương quần vải hoa chẳng chịt thì còn gì danh tiếng nam tử giang hồ!

Cạnh bên, tác giả của sự “nữ tính hóa” này, cũng là người có lòng tốt bằng bó trị thương giúp - Đông Tử đang cuộn tròn ngủ gật như con mèo nhỏ, mặt mũi đã có vẻ hồng hào hơn.

Vạn Độc Vương tò mò nhìn kỹ Đông Tử. Thật ra, Đông Tử không "xấu xí". So với những gương mặt đẹp xuất sắc mà Hóan Diện Nhân thường chọn quả không đặc biệt, nhưng so với những cô gái bình thường, Đông Tử quả rất xinh xắn. Đông Tử ngủ say nhìn lại càng dễ thương.

Nhìn Đông Tử ngủ, đôi má bầu bầu, cái miệng xinh xinh, Vạn Độc Vương lại nhớ tới đêm trước khi hai người tự nhiên va vào nhau. Môi Đông Tử chạm vào má hắn.

"Nụ hôn đầu tiên!"

"không phải hôn!"

Đôi môi mềm mại.

Môi người bình thường.

Môi con gái.

Lần đầu tiên trong đời,

Vạn Độc Vương chạm tay trần vào da thịt một thiếu nữ bình thường.

Lần đầu tiên, chạm tay trần vào người khác mà không có ý định giết người đó.

Lần đầu tiên, chạm vào đôi môi mềm mại lại có mùi con gái thoang thoảng hương thơm.

"Nụ hôn đầu tiên!"

"không phải hôn!"

"có thật là hôn không nhỉ...nếu là hôn, phải môi chạm môi chứ"

Vạn Độc Vương tò mò cúi sát môi Đông Tử.

"Sao tôi chưa chết vậy?" - Đông Tử hỏi, đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, trần trối nhìn tại sao Vạn Độc Vương lại chạm tay vào môi mình và lại kề gần như vậy.

"à..." Vạn Độc Vương đằng hắng. Tuy biết rõ tại sao Đông Tử vẫn chưa chết nhưng đó cũng là bí mật duy nhất xung quanh chất độc trên da Vạn Độc Vương, nếu nói ra, chính sinh mạng hắn cũng bị đe dọa. "chỉ là tạm thời thôi... cô có thể sống thêm vài ngày nữa..."

"Thật không có thuốc giải à?" Đông Tử nài nỉ, hy vọng Vạn Độc Vương sẽ mủi lòng.

"Thật!" Vạn Độc Vương cương quyết, kéo áo che vải hoa băng vết thương lại. Đến khi mặc áo xong, mới giật mình: "Thanh Thanh đâu rồi???"

* * *

Hóa ra, lúc băng bó và lục lọi thuốc giải trong người Vạn Độc Vương, Đông Tử đã làm mất hết toàn bộ "thú cưng" của hắn. Thú cưng. Tức là rắn độc, nhện độc, bò cạp... Thanh Thanh, Thụ Thụ, Thiên Thiên.... chi đó.

Vạn Độc Vương tỉnh dậy vội vã đi tìm. May mắn thay, giữa rừng nhưng hắn có vẻ biết chính xác nơi nào có thú độc và dùng tay trần để bắt bọ cạp hoặc nhện độc. Lại có thêm tài chỉ chạm tay vào môi, hút máu khe khẽ thì rắn độc từ đâu bò lại rần rần.

Chỉ trong thoáng chốc đã tìm lại được vô số "thú cưng". Vạn Độc Vương vui mừng như đứa trẻ được quà khi tìm được con rắn Thanh Thanh yêu quý. Lúc hiếm hoi này, mới thấy hắn nở nụ cười với lúm đồng tiền ở má bên phải.

“Con người này có lẽ chỉ có rắn rít là bầu bạn.” Đông Tử trầm nghĩ. “nếu một người bình thường có bộ dạng và nụ cười như thế chắc hẳn sẽ có vô số bạn bè. Không hiểu thân thể Vạn Độc Vương thế nào mà lúc nào cũng thấy u uẩn cô độc, lạnh lùng đăm đăm, cứ như người mà thể xác và tâm hồn ở hai nơi khác nhau”.

Tuy ác cảm với Vạn Độc Vương đã giảm hẳn, nhưng từ khi phát hiện Vạn Độc Vương tàng trữ cả đống “thú cưng” trong mình, Đông Tử giữ khoảng cách nhất định khi bước cùng Vạn Độc Vương. Bất kể hẳn quả quyết rằng “thú cưng” không bao giờ tấn công nếu không được cho phép.

Vạn Độc Vương mang ơn Đông Tử bằng bó giùm nên cho cô 4 viên thuốc, bảo sẽ cầm cự được qua đám cưới và đề nghị hộ tống Đông Tử quay về. Tuy không thể giải độc được nhưng Đông Tử nhất định sẽ sống đến đám cưới để huyện lệnh lão gia và Vĩnh Phúc không kiếm chuyện với võ đường.

”Kết hôn với Vĩnh Phúc rồi, sống hay chết có khác biệt gì đâu?” Đông Tử thờ dài. “Bị trúng độc, không biết là xui xẻo hay may mắn đây?”

Vạn Độc Vương là một trong thập bát dị nhân kỳ lạ của võ lâm. Bản thân võ công chưa biết cao cường đến đâu vì chưa mấy ai từng tỉ thí võ thuật với hắn. Chỉ biết Vạn Độc Vương có hàng ngàn loại độc dược mà không cần đến gần đã đủ giết người. Vạn Độc Vương luyện độc trên cơ thể mình từ nhỏ nên độc chất và người đã trở thành một. Da thịt, xương máu, cả mồ hôi cũng là độc dược. Chất độc trên da Vạn Độc Vương ngay cả bản thân hắn cũng không có thuốc giải. Bởi thế, Vạn Độc Vương thường mang mặt nạ, đeo găng che cơ thể mình lại để tránh giết người vô tội.

Cũng vì thế, xưa giờ, không ai biết Vạn Độc Vương thật ra còn trẻ và gương mặt dễ nhìn đến vậy.

Cũng vì thế, xưa giờ, chưa cô gái nào hôn Vạn Độc Vương cả. Trừ con bé đó...

... và Đông Tử.

Vạn Độc Vương nghĩ đến đây cảm thấy ăn năn lắm, không biết phải làm gì với cô Đông Tử này đây. Trong khi hộ tống Đông Tử về, ngồi xa xa, Vạn Độc Vương thường hay nhìn Đông Tử bằng ánh mắt kỳ lạ.

Trong suốt chặng đường, 2 người không nói gì với nhau, nhưng đôi khi ánh mắt tình cờ giao nhau, phát hiện người kia đang nhìn mình, cả hai cùng đổ mắt quay đi.

Rừng núi này, Đông Tử đã đi bảo tiêu qua lại nhiều lần, thế mà lần này, khung cảnh lại thơ mộng khác thường. Đường mát, nắng vàng len rèm lá xanh, gió dịu hiu hiu, cánh bướm rập rờn, côn trùng kéo đàn rả rích. Cỏ tươi, hoa thắm, thiên nhiên thơm nồng. Cánh hoa rơi, tơ gòn, và bụi bồ công anh trắng cứ lơ lửng trong không gian.

Không rõ vì trúng độc hay vì say cảnh mà trên đường về, Đông Tử cứ thấy người bồng bênh, lơ mơ.

Đến tối hôm đó, khi Đông Tử đang đốt lửa thì phát hiện có bóng người áo trắng tiến lại gần. Định thần nhìn kỹ, ra là một người đàn ông cao lớn đeo cung tên và 7 người phụ nữ mang dải lụa lòng thòng. Tất cả đều mặc màu trắng, che mặt nạ và đeo găng kín sát người.

Bọn người này thấy Vạn Độc Vương thì bày trận ngay lập tức. Vạn Độc Vương ngay lúc đó cũng quay lại về lạnh lùng chết chóc

thường ngày và rút gậy bạc ra đối phó.

Bọn người áo trắng rõ ràng đã từng giáp mặt Vạn Độc Vương từ trước, nên trang bị mặt nạ có chủ đích. Họ tuyệt đối không tiến gần Vạn Độc Vương mà tấn công từ xa. Gã cung thủ ra tay rất nhanh gọn, chỉ trong vài giây có thể bắn liên tục hàng chục mũi tên. 7 người phụ nữ thì tấn công bằng dải lụa.

Cả bọn bịt mặt che kín miệng khiến Vạn Độc Vương tung độc ra đều bị vô hiệu hóa. 7 người phụ nữ tung dải lụa vây quanh Vạn Độc Vương rồi một người đá tung đồng than vào không trung. Lửa bén dải lụa thành vòng lửa xung quanh Vạn Độc Vương. Từ ngoài, trong bóng tối, khi Vạn Độc Vương bị lóa mắt bởi ánh lửa, người đàn ông áo trắng giương cung ra bắn.

Đông Tử thấy thế hét lớn "Coi chừng". Ngay lập tức bị một trong 7 người phụ nữ quất dải lụa ngã lăn quay ra đất.

Ngay lúc đó, Hiết Hồ, Cự Giải lão và Hóan Diện Nhân ở đâu xuất hiện nhảy vào nắm vai Vạn Độc Vương phi thân đi. Cả bốn biến mất chỉ để lại Đông Tử cùng người cung thủ áo trắng và 7 cô gái tức tối dập lửa khỏi dải lụa.

Người cung thủ tiến lại gần, giơ tay đỡ Đông Tử dậy. Hắn cởi mặt nạ ra.

Người này tướng mạo phi thường, gương mặt trẻ thanh tú, không phải hàng tà giáo. Nét mặt thánh thiện và đôi mắt có ánh nhìn mềm mại rất giống khi Vạn Độc Vương nhìn Đông Tử. Mặc dù so với Vạn Độc Vương, con người này phong thái tự tin, có vẻ được yêu mến và chắc cũng tự biết mình đẹp trai như thế nào.

Những người phụ nữ đi cùng cũng cởi mặt nạ ra và người nào người nấy trắng trẻo, tươi trẻ, xinh đẹp như tiên. Thiếu nữ lúc này

quất dài lùa vào Đông Tử cay cú "tất cả cũng tại con nhỏ này mà vuột mất hần lần nữa!"

Thiếu nữ khác lại nói "công tử, làm sao đây. Bà bà cần Phong Vũ gấp!"

Người áo trắng giơ tay trấn an hai cô này, rồi tiến lại gần phải má bám đầy tro của Đông Tử.

"Cô bé, cô có sao không?"

Thiếu nữ kia lại xen vào : "Bạch Dương công tử, không chừng con bé này là đồng bọn của hần đó!" Thiếu nữ xinh đẹp nhưng hung dữ này tên Thiết Thiên.

Còn người cung thủ áo trắng tên là Bạch Dương. Bạch Dương trấn an những cô gái đi cùng và tỏ vẻ đặc biệt quan tâm đến Đông Tử. Anh ta nhìn thoáng qua gương mặt Đông Tử đã đoán ngay cô này sắp chết, vả lại cũng biết Đông Tử chỉ là người thường, võ công chẳng là bao so với tầm vóc của bọn họ.

"Cho cô bé cái này" Bạch Dương nói, bóp má bỏ vào miệng Đông Tử một viên thuốc "Thuốc này có thể kiềm chế chất độc của Vạn Độc Vương trong người cô. Chỉ cần không vận công, chất độc sẽ không tái phát"

Đó là lần đầu tiên có người nói thuốc giải chất độc Vạn Độc Vương tồn tại. Thực hư thế nào thì quá muộn vì viên thuốc tan ngay khi vừa vào miệng.

Bạch Dương thấy Đông Tử phụng phịu thì mỉm cười, đưa tay vuốt má cô. Đông Tử đỏ mặt gạt tay hần ra. Bạch Dương cúi xuống hôn vào má Đông Tử.

Cả 7 thiếu nữ đi cùng súyt rú lên. Rồi cả bọn nghiêng răng quay mặt đi. Đông Tử đỏ mặt vì sốc. Bạch Dương cười khẽ "cô bé này

ngây thơ đấy! Thôi, chúc cô bé may mắn!"

Nói rồi Bạch Dương cáo từ. 7 người thiếu nữ quay quắt bước theo, không quên ném Đông Tử cái nhìn ghen tị. Đặc biệt Thiết Thiên bước đi như có vẻ múôn ăn tươi nuốt sống Đông Tử.

Cả bọn đi rồi, Đông Tử ngồi lại mặt đỏ bừng bừng. Cả người ngây ngây, quăng một lúc sau mới định thần được. Và Đông Tử cũng nhận ra, chất độc trong người cô, có vẻ đã giảm hẳn.

Sự việc tày trời khi anh chàng lãng tử lạ mặt Bạch Dương đột nhiên hôn Đông Tử một cái không chỉ gây sốc cho người bị hôn. Mà người quan sát từ xa, đó là tứ quái Hiết Hồ, Cự Lão, Hóan Diện Nhân và đặc biệt Vạn Độc Vương cũng rất bất ngờ.

Bốn đứa trốn chui nhủi trên một cây cao gần đó quan sát sự việc từ đầu đến cuối. Hiết Hồ và Hóan Diện Nhân thì ồ lên hưởng ứng trong khi Cự Giải chỉ nhếch mép cười. Cả bọn hí hửng thưởng thức màn kịch hấp dẫn, đến khi phát hiện Vạn Độc Vương đang nghiêng răng hàm hàm, cả người bốc khói, thì đưa mắt nhìn nhau hiểu ý.

Cả bọn càng hí hửng hơn!

"Người yêu bị đối thủ hôn kìa!"

"Không phải người yêu!"

"Chỉ nộ hôn đầu thôi!"

"Không phải hôn!"

Hóan Diện Nhân chớp chớp mắt:

"Hôn người hay không thì không biết, nhưng rõ ràng Bạch Dương hôn cô bé rồi!"

"Đã thành người họ Bạch!" Hiết Hồ hòa theo.

"Ghen à?" Cự Lão gù hỏi.

"Không"

"Bốc khói rồi nè!!!" Hiết Hồ léo nhéo.

"Chỉ là tàn lửa lúc nãy thôi!" Vạn Độc Vương nghiêng răng, đập tàn lửa còn le lói trên vai rồi phi thân đi mất.

Ba dị nhân nhìn nhau khóai chí khôn tả xiết. Rõ ràng có chuyện cực vui.

Nguồn: maiyeuem.net

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 22 tháng 7 năm 2009